

Vrouwenkleren

Ik heb eens een relatie gehad met een oudere man die in zijn jonge jaren graag vrouwenkleren droeg: hoge hakken, oorringen, rokjes, strakke truitjes en daaronder een behaatje. Nog altijd keek hij met fascinatie naar de outfits van meisjes op straat, maar voor zover ik wist hield hij tegenwoordig geen verkleedpartijen meer en verlangde daar ook niet meer naar.

Ik een jonge studente, hij een ex-travestiet van middelbare leeftijd – we vormden een wonderlijk koppel, en toch leken we op elkaar: allebei hypergevoelige einzelgängers die een worsteling met hun uiterlijke verschijning achter de rug hadden. Allebei hadden we inmiddels voor de gemakkelijke weg van neutraliteit en comfort gekozen: al jaren droegen we grijze, zwarte en donkerblauwe truien, wijde spijkerbroeken, degelijke wandelschoenen of gympen. Aan niets kon je zien dat we ooit een modieuze periode hadden doorlopen van travestie en ijdelheid.

Ja, ook ik keek op mijn modieuze jaren – ongeveer tussen mijn zeventiende en twintigste – terug als op een periode van travestie, waarin ik me voordeed als een ‘echte vrouw’ door me te hullen in kleren die ik haast ondraaglijk oncomfortabel vond. Charmant-zijn en vrouw-zijn, ik had er een dagtaak aan, want geen moment kon ik de knellende bandjes van mijn beha en de strakke broek die in mijn buik sneed vergeten, het haar dat langs mijn wangen golfde, golfjes waarin ik zoveel aandacht en tijd gestoken had. Ik voelde me een wandelende paspop en vond dat een fascinerende sensatie: mannen keken naar me, vrouwen vergeleken zich met me, en ik met hen. Ik begreep alleen niet goed hoe je uiterlijk met studie kon combineren, en toen ik me uiteindelijk op dat tweede stortte, moest het eerste het onderspit delven. Vanaf dat moment gaf ik weer, zoals ik ook als kind altijd had gedaan, de voorkeur aan joggingpakken en droeg ik van de ene op de andere dag nooit meer een beha – waarom zo’n martelwerktuigje verdragen als je met een kleine boezem prima zonder kunt?

Wanneer we samen op het terras naar voorbij paraderende mooie mensen keken, haalde mijn vriend graag herinneringen op, die ook de mijne activeerden: aan synthetische stoffen waar je armhaartjes elektrisch geladen van raken, de sensatie van wiegende heupen boven hoge hakken, van lippenstift aan de rand van je kopje, zodat zelfs een cappuccino niet neutraal meer is. Terwijl minder gevoelige mensen charmante kleding lijken te kunnen dragen alsof het hun tweede huid is, zonder er voortdurend bij stil te staan en aldus hun bewustzijn te vernauwen, was flaneren in mooie kleren voor hem en mij een bedwelmend toneelstuk dat al het andere naar de achtergrond drong.

Maar omdat we méér dan ons uiterlijk wilden zijn, doken we uiteindelijk in donkergekleurde slobberkleren onder, waarin we voornamelijk kijker konden zijn in plaats van bekekene, denker in plaats van geprikkeld lijf. Een hooggevoelige keuze.

column
Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosoof en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

Flaneren in mooie kleren was een bedwelmend toneelstuk